

**Ιεομόναχος π. Αλέξιος Καρακαλληνός (πρώην Μεθοδιστής)
Επιστροφές ετεροδόξων στην Ορθοδοξία**

Διορθόδοξο Θεολογικό Συνέδριο
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ: ΓΕΝΕΣΗ - ΠΡΟΣΔΟΚΙΕΣ - ΔΙΑΨΕΥΣΕΙΣ

...Με αγάπη απορρίπτομε τον οικουμενισμό, επειδή θέλουμε να προσφέρουμε στους ετερόδοξους ακριβώς εκείνο, που ο Κύριος εχάρισε πλούσια σε όλους εμάς μέσα στην Αγία Ορθόδοξη Εκκλησία, δηλαδή την ευκαιρία να γίνουν μέλη του Σώματος του Χριστού, «τέκνα Φωτός» και «κληρονόμοι της Βασιλείας, ήν ο Κύριος επηγγείλατο τοις αγαπώσιν Αυτόν»...

Ο Χριστός είναι «το φως το αληθινόν, το φωτίζον πάντα ἀνθρωπον ερχόμενον εις τὸν κόσμον». Και όπως ο ἅγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος σημειώνει: «Ἡ Χάρις εἰς πάντας εκκέχυται· οὐκ Ιουδαίον, οὐκ Ἕλληνα, ου βάρβαρον, ου Σκύθην, ουκ ελεύθερον, ου δούλον αποστρεφομένη· πάντας ομοίως προσιεμένη (προσεγγίζουσα) και μετά της ίσης τιμής»

Αν και σήμερα κάποια έθνη έχουν διαφορετικό όνομα, ο Χριστός συνεχίζει το έργο Του, της σωτηρίας των ανθρώπων, προσκαλώντας στην Ορθόδοξη Εκκλησία πολλούς, που ανετράφησαν μέσα σε κοινότητες ετερο-Ορθοδόξων Χριστιανών. Οι περιπτώσεις τους είναι ποικίλες και ομοιάζουν - αν τις συνθέσει κανείς - με ένα πολύχρωμο χαλί από τους θαυμαστούς τρόπους της Θείας Χάριτος και το μυστήριο της ανθρωπίνης καρδιάς.

Υπάρχουν πολλές αιτίες για τις οποίες κάποιος, που ανήκει σε μια ετερόδοξη ομολογία, έρχεται στην Ορθοδοξία. Άλλα ο πιο σημαντικός παράγων είναι πάντα η παρουσία της Θείας Χάριτος, η οποία δρα κατά ποικίλους τρόπους, αγγίζοντας την ψυχή κάθε ανθρώπου, που είναι δεκτικός φωτισμού, και οδηγώντας τον να αναζητήσει την αλήθεια. Μετά, εκείνος πωλεί ότι έχει στην κατοχή του, με σκοπό να αποκτήσει τον «πολύτιμο μαργαρίτη», την Ορθόδοξη πίστη μας.

Από το πολύ έλεος του Θεού, η Θεία Χάρις άγγιξε και την ιδική μου ψυχή οδηγώντας με αρχικά στην Ορθόδοξη Εκκλησία και τελικά στο Άγιον Όρος, αν και μεγάλωσα σε μια μικρή προτεσταντική κοινότητα, σε μια επίσης μικρή πόλη των ΗΠΑ, όπου ούτε ποτέ συνάντησα μια Ορθόδοξη ενορία, ούτε ποτέ είχα οποιαδήποτε επαφή με κάποιον Ορθόδοξο χριστιανό. Όταν ήμουν νέος είχα διδαχθή ότι όλες οι χριστιανικές ομολογίες ήταν βασικά ίδιες, και ότι οι διαφορές μεταξύ τους ήταν ασήμαντες. Παρόλα αυτά η πείρα με έκανε να θέσω υπό κρίση αυτή την κεντρική διδασκαλία της Οικουμενιστικής Κινήσεως.

Όταν ήμουν 14 ετών και παρακολουθούσα το μάθημα του κατηχητικού σχολείου σε ένα ναό των Μεθοδιστών, συγκεκριμένα στο ναό όπου ο παπούς μου ήταν παλαιότερα ο πάστορας, έκανα στον κατηχητή μου την εξής ερώτηση: «Γιατί πρέπει να είμαι Μεθοδιστής και όχι Ρωμαιοκαθολικός ή Πρεσβυτεριανός ή Βαπτιστής; Πώς μπορώ να ξέρω ότι οι Μεθοδιστές έχουν την αλήθεια;». Ο

κατηχητής μου, όμως, δεν μου έδωσε ικανοποιητική απάντηση, και από τότε άρχισε η μακρά μου πορεία αναζητήσεως της Αληθείας.

Τώρα βλέπω ότι ο δικός μου δρόμος της αναζητήσεως είχε πολλά κοινά σημεία με εκείνα άλλων αναζητητών, οι οποίοι επίσης κατέληξαν από την ετεροδοξία στην Ορθοδοξία, και θα ήθελα να σκιαγραφήσω κατ' αρχήν τους κύριους λόγους - λίγο πολύ κοινούς - για τους οποίους κάποιος ετερόδοξος προσέρχεται στην Ορθοδοξία. Και, κατά δεύτερον λόγον, να επισημάνω μερικές συνέπειες που έχει αυτή η μεταστροφή του στην Ορθοδοξία όσον αφορά στην εμπλοκή μας στην Οικουμενιστική Κίνηση. Λόγω ελλείψεως χρόνου δεν μπορώ να παρουσιάσω πολλά παραδείγματα, τα οποία θα περιληφθούν στα Πρακτικά του Συνεδρίου.

Στους περισσότερους ανθρώπους που προσέρχονται στην Ορθοδοξία, εμού συμπεριλαμβανομένου, διακρίνομε τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά εκείνα, που απαντώνται σε όσους έλαβαν το δώρο της μετανοίας. Αυτά είναι η συντετριμμένη και τεταπεινωμένη καρδία, μία ειλημένη απόφασις να βρει κανείς οπωσδήποτε την αλήθεια ανεξαρτήτως κόστους, ένα ταπεινό φρόνημα, που του επιτρέπει να δει την ζωή από μια άλλη οπτική γωνία, μία διάθεσις να κάνει συγκρίσεις μεταξύ εκείνου που είχε και αυτού που ανακαλύπτει και, τελικά, μία σταθερή απόφαση να αλλάξει ζωή.

Είναι ο «πόνος της καρδιάς» εκείνο που καθιστά ικανούς τους ετεροδόξους να μην εμπιστεύονται πλέον την ιδική τους λογική, τις ιδικές τους απόψεις και τα ιδικά τους συναισθήματα, ώστε να μπορούν πλέον να λαμβάνουν σοβαρά υπ' όψιν τους τους ισχυρισμούς της Ορθοδόξου Εκκλησίας, να ασκούν κριτική επάνω στα ιδικά τους πιστεύω και να διερωτώνται για το τι έχει μεγαλύτερη αξία στην ζωή.

Ο Αββάς Βαρσανούφιος ο Μέγας λέγει ότι «χωρίς τον κόπο της καρδιάς, κανείς δεν αποκτά την διάκριση των λογισμών». Αυτό ισχύει και για κάθε μορφή διακρίσεως. Οι δοκιμασίες, οι θλίψεις και οι πειρασμοί, που φέρνουν πόνο στην καρδιά, είναι μεταξύ των μεγαλυτέρων ευεργεσιών του Θεού, επειδή δημιουργούν τις κατάλληλες προϋποθέσεις ώστε να λάβει χώρα ένας προβληματισμός, μια αναθεώρηση των θέσεων και, ενδεχομένως, μία στροφή προς την Ορθοδοξία.

Για τους πρώην Ευαγγελικούς, οι οποίοι ενεπλάκησαν στην ιεραποστολική οργάνωση «Cambridge Crusade» (Καίμπριντζ Κρουσέϊντ), η αποτυχία τους να προστηλυτίσουν σταθερά ανθρώπους στην πίστη του Χριστού, τους έκανε να αναρωτηθούν για την αξία της υπάρξεως αυτής της οργανώσεως, πράγμα που τους οδήγησε στην αναζήτηση της Εκκλησίας της Καινής Διαθήκης, μία αναζήτηση η οποία έληξε το 1987 με την είσοδό τους στην Ορθοδοξία.

Σε άλλους, η ίδια η συνάντηση με την Ορθοδοξία επιφέρει μία κρίση, η οποία τους κάνει να διερωτώνται για την αλήθεια των πιστεύω τους. Έχει υπάρξει ένας αριθμός προσηλύτων στην Ορθοδοξία, που άρχισαν την πορεία τους προς αυτήν κατά αρνητικό τρόπο, προσπαθώντας δηλαδή να αποδείξουν ότι η Ορθοδοξία έχει λάθος. Ένας τέτοιος ήταν ο Θ. Α., ο οποίος αν και μεγάλωσε μέσα σε ένα ελληνορθόδοξο περιβάλλον, αργότερα στο Λύκειο ενεπλάκη σε προτεσταντικές ομάδες και προσηλυτίστηκε. Για να μπορέσει ο ίδιος να μεταστρέψει τους Ορθοδόξους, αλλά και να πεισθεί ο ίδιος ότι η Ορθοδοξία είναι λανθασμένη, άρχισε να μελετά βιβλία σχετικά με την Ορθοδοξία. Το αποτέλεσμα ήταν ακριβώς το αντίθετο. Πείσθηκε ο ίδιος ότι η Ορθοδοξία κατέχει την αλήθεια.

Άπαξ τώρα και έχει κάποιος ταπεινά αποδεχθεί την Ορθόδοξη Εκκλησία σαν τον Θεανθρώπινο θεσμό, που έχει την μόνη αυθεντία στην ζωή, όσον αφορά στην σωτηρία του, η μετάβαση από την συγκατάθεση της καρδιάς στην πρακτική επιστροφή στην αληθινή πίστη απαιτεί και μιαν άλλη αρετή, την οποία ο άγιος Κλήμης, ο επίσκοπος Ρώμης, ονομάζει: «ισχύν αφοσιώσεως και σκοπού». Η επίγνωση ότι τίποτε δεν είναι πιο σπουδαίο από το να εισέλθει κανείς στην Εκκλησία και να αγωνισθεί να επιτύχει αυτόν το σκοπό, είναι αναγκαία για εκείνον που αναζητά την Εκκλησία, ώστε να υπερηφάνησει τα εμπόδια, που το πονηρό πνεύμα σίγουρα θα προσπαθήσει να του φέρει στον δρόμο του.

Μπορούμε να δούμε αυτή την δύναμη της αφοσιώσεως σε πολλούς από εκείνους, που προσέρχονται στην Ορθοδοξία. Θυμάμαι ότι, μετά από μελέτη έξι

μηνών κάθε διαθεσίμου Ορθοδόξου βιβλίου στην βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου του Σικάγο, και πριν ακόμη επισκεφθώ κάποια Ορθόδοξη ενορία, είπα στον εαυτό μου: «Θα κάνω ό,τι είναι απαραίτητο για να γίνω Ορθόδοξος, ακόμη και αν χρειασθεί να αλλάξω υπηκοότητα και να γίνω Ρώσσος ή Έλληνας, ή να μάθω Ρωσικά ή Ελληνικά». Τελικά, σε κάποιο βαθμό, κατέληξα να έχω κάνει και τα δύο.

Όσο σπουδαίο, όμως, και να είναι να αναζητά κανείς ταπεινά την Αλήθεια με συντετριμμένη καρδιά, και να υποτάσσεται σ' Αυτήν εθελοντικά, ο κύριος παράγων σε μια μεταστροφή προς την Ορθοδοξία είναι η Θεία Χάρις. Ο άγιος Αθανάσιος ο Μέγας, στο έργο του «Περί Ενανθρωπήσεως», αναφέρει τα εξής: «Ο Σωτήρ ενεργεί εις τους ανθρώπους τόσον μεγάλα, και καθημερινώς πείθει αιράτως να προσέλθουν εις την πίστιν Του και να υπακούουν όλοι εις την ιδικήν Του διδασκαλίαν, τόσον μέγα πλήθος από όλα τα μέρη...». Και ενώ, σύμφωνα με τους Πατέρες της Εκκλησίας, η Χάρις δεν ενεργεί στον άνθρωπο στο βάθος της ψυχής του πριν από το Βάπτισμα, εν τούτοις η Χάρις μπορεί να κινεί τον αβάπτιστο προς το αγαθόν, ενεργούσα έξωθεν της καρδιάς.

Βέβαια η Χάρις ενεργεί κατά μια πλειάδα τρόπων στις ψυχές, που είναι δεκτικές της αληθείας. Σε μερικές περιπτώσεις είναι ένα κατάλληλο βιβλίο, που πέφτει στα σωστά χέρια στον κατάλληλο καιρό. Κατά το πρώτο μου έτος στο Κολλέγιο διάβασα τους «Αδελφούς Καραμαζώφ», και έμεινα κατάπληκτος από την ομορφιά ενός Χριστιανισμού, που δεν είχα συναντήσει ποτέ πριν. Εκείνη ήταν η περίοδος που για πρώτη φορά συνειδητά ερχόμουν προς την Ορθοδοξία. Σε άλλους προσηλύτους ήταν η μελέτη της Εκκλησιαστικής ιστορίας, εκείνη που τους έφερε στα πρόθυρα της Εκκλησίας.

Εκτός όμως από την μελέτη, πολλοί έχουν αισθανθεί την έλξη της Χάριτος και κατά την παραμονή τους στις ιερές ακολουθίες. Άλλοι πάλι κάποτε μπήκαν επιπόλαια σε έναν Ορθόδοξο ναό και αιχμαλωτίσθηκαν από την ομορφιά και χάρη των αγιογραφιών. Όταν πρωτοεισήλθα σε έναν Ορθόδοξο ναό και είδα την εικόνα του Χριστού, και άκουσα τον ιερέα να εκφωνεί: «Εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την ζωήν ημών, Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα (ας παραθέσωμε)», κατάλαβα ότι είχα βρει τον τόπο μου και, επί πλέον, την Εκκλησία, που έψαχνα εκ νεότητός μου.

Είναι αληθές επίσης ότι κάθε προσήλυτος στην Ορθοδοξία έχει την αίσθηση ότι ξυπνά σαν από βαθύ ύπνο, από την Χάρη του Χριστού, κατά τον έναν ή τον άλλον τρόπο. Σαν τον άσωτο υιό έρχεται στον εαυτό του, κάνει την σύγκριση μεταξύ του οίκου του Πατρός του και του αμαρτωλού τόπου, όπου ζει, και πάίρνει την απόφαση να γυρίσει πίσω στο σπίτι.

Μερικοί συγκρίνουν την τάξη, την συγκρότηση της Ορθοδοξίας με την σύγχυση, που επικρατεί στους κόλπους του Προτεσταντισμού. Άλλοι αντιπαραθέτουν την ιστορική συνέχεια της Ορθοδοξίας, προς την έλλειψη της ιστορικής συνεχείας στον σύγχρονο Προτεσταντισμό. Άλλοι τονίζουν την παρουσία στην Ορθοδοξία εργαλείων και μέσων, για να καταπολεμήσει κανείς την αμαρτία, και την απουσία τους στις ετερόδοξες Ομολογίες. Συγκρίνουν, αντιπαραθέτουν και αποφασίζουν.

Έτσι τελικά το πρόσωπο που προέρχεται από μια άλλη Ομολογία, συμπληρώνει την κατήχησή του και, με την Χάρη του Θεού, βαπτίζεται στην Αγία Ορθόδοξη Εκκλησία. Από το σημείο αυτό και μετά δεν πρέπει να έχει σημασία για κάποιον, που εισέρχεται στην Εκκλησία, το τι ήταν πριν, γιατί, κατά τον άγιο Ιλαρίωνα, εκείνο που είναι το μόνο σπουδαίο και σωτήριο για αυτόν είναι ότι, γινόμενος μέλος της Εκκλησίας, ήδη έγινε μέλος του Σώματος του Χριστού. Από την στιγμή αυτή του Βαπτίσματος, η διαδικασία της μεταστροφής συνεχίζεται πια σαν ζωή μετανοίας μέσα στην Εκκλησία.

Ό,τι είχε συμβεί κατά την διαδικασία μεταστροφής κάποιου στην Ορθοδοξία, πόνος καρδιακός, ταπεινή αναζήτηση του θελήματος του Θεού, και μια αποφασιστικότης να γίνεται εις το εξής το θέλημα του Θεού, θα πρέπει να συνεχισθεί μέσα στην Εκκλησία, κατά την ζωή της μετανοίας. Επειδή η ζωή της μετανοίας είναι και αυτή μια ζωή αναζητήσεως, κάθε στιγμή, του θελήματος του

Θεού στην ζωή μας. Και όπως είναι μεγάλη αμαρτία το να κάνομε κάτι, που θα εμποδίσει την μετάνοια κάποιου άλλου, έτσι είναι μεγάλη αμαρτία να εμποδίσουμε την προσέλευση κάποιου στην Ορθοδοξία, είτε με την απρόσεκτη ζωή μας, είτε με τις πράξεις μας, είτε με τα λόγια μας.

Ένας Οικουμενισμός, λοιπόν, που προσποιείται ότι οι πραγματικές διαφορές μεταξύ Ορθοδοξίας και επεροδοξίας είναι ασήμαντες, περιπίπτει πράγματι σε ένα τέτοιο φοβερό αμάρτημα, και διότι αρνείται την αλήθεια, την οποία τόσοι πολλοί πρώην επερόδοξοι Χριστιανοί αγωνίστηκαν πολύ για να την βρουν, και διότι προσπαθεί να κλείσει την πόρτα σε όσους ακόμη την αναζητούν. Δεν πρέπει να μας παραπλανήσει η χαμογελαστή μάσκα του Οικουμενισμού. Ο Οικουμενισμός είναι αντίθετος σε κάθε βήμα κάποιου που ψάχνει την Αλήθεια και επιδιώκει την ένταξή του μέσα στην Εκκλησία του Χριστού. Ο Οικουμενισμός ενθαρρύνει το αισθημα, που πηγάζει από μία, κατ' επίφαση, ενότητα και όχι από την κατάνυξη και την ζωή της μετανοίας. Αποθαρρύνει την αναζήτηση της Αληθείας, έμμεσα παραδεχόμενος την ύπαρξη και αποδοχή του ψεύδους.

Ο Οικουμενισμός δεν διακατέχεται από την ταπείνωση, που επιτρέπει να ακουστεί και μια διαφορετική από την ιδική του φωνή, ειδικά όταν αυτή αποκαλύπτει το ψεύδος του. Ο Οικουμενισμός επιτρέπει συγκρίσεις, αλλά όχι συμπεράσματα, που να καταδεικνύουν ότι κάποια Χριστιανική παράδοση, σε αντίθεση με κάποια άλλη ή άλλες, είναι πιο γνήσια. Τελικά ο Οικουμενισμός αποθαρρύνει οποιαδήποτε αποφασιστική ενέργεια, η οποία θα αντιτίθεται στους επιδιωκόμενους σκοπούς του. Κατ' αλήθειαν τα λόγια του Χριστού προς τους Φαρισαίους έχουν εφαρμογή για τους οικουμενιστές: «Οuai ημίν Γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, ότι κλείστε την βασιλείαν των ουρανών έμπροσθεν των ανθρώπων· υμείς γαρ ουκ εισέρχεσθε, ουδέ τους εισερχομένους αφίετε εισελθεῖν».

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος συμβουλεύει κάθε έναν από εμάς, πώς να βοηθήσουμε όσους ευρίσκονται έξω από την Εκκλησία, λέγοντας για εκείνον που είναι εκτός Εκκλησίας: «Δεν μπορείς να κάνεις θαύματα και να τον πείσεις; Με αυτά που έχεις ήδη, να προσπαθήσεις να τον πείσεις. Δηλαδή, με την φιλανθρωπία, με την προστασία, με την ημερότητα, με τον καλό τρόπο, και με όλα τα άλλα». Με άλλα λόγια χρειάζεται να προσεγγίσουμε τους επερόδοξους με εκείνη την φιλοξενία και αγάπη, που είναι χαρακτηριστική στην Ορθοδοξία.

Ο δρόμος της επιστροφής δεν είναι καθόλου εύκολος, και όσοι αγωνίζονται μόνοι τους χρειάζονται την βοήθειά μας, την υποστήριξή μας και την αγάπη μας. Συγχρόνως, όμως, πρέπει να διατηρήσουμε τον σκληρό λόγο της αληθείας, έστω και αν αυτό είναι επώδυνο. Η αλήθεια ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι η μόνη κιβωτός της σωτηρίας, είναι «ο πολύτιμος ακρογωνιαίος μας λίθος, ο εκλεκτός, ο έντιμος», ο οποίος πάντα υπήρξε και πάντα θα υπάρχει «λίθος προσκόμματος και πέτρα σκανδάλου».

Δεν πρέπει να μας εκπλήσσει το γεγονός ότι εκείνοι οι πρώην επερόδοξοι, που έχουν προσχωρήσει στην Ορθοδοξία, είναι οι μεγαλύτεροι αντίπαλοι του Οικουμενισμού. Για τους Οικουμενιστές, οι προσήλυτοι στην Ορθοδοξία είναι καθαρά ένας «κόλαφος», αφού η ίδια μεταστροφή τους καταδεικνύει την ανυπαρξία μέσου χώρου μεταξύ της Εκκλησίας και των Ομολογιών. Για τους προστλύτους, η συμμετοχή τους στον Οικουμενισμό θα σημαίνει την εκπλήρωση του ρητού: «ώσπερ κύων όταν επέλθη επί τον εαυτού έμετον και μισητός γένηται, ούτως άφρων τη εαυτού κακία αναστρέψας επί την εαυτού αμαρτίαν».

Οι προσήλυτοι είναι βαθειά οικείοι με την πνευματική ασθένεια, που προκαλείται στις επερόδοξες κοινότητες από την απιστία στην διδασκαλία του Χριστού. Δεν μπορούν να εξαπατηθούν από γλυκόλογα αγάπης, η οποία θυσιάζει την Αλήθεια, ή από κενούς λόγους για μια ενότητα, η οποία στην πραγματικότητα δεν υπάρχει. Η μετάνοιά τους για την προηγούμενη συμμετοχή τους σε επερόδοξες κοινότητες, τους έχει γίνει μια πηγή γνώσεως. Δεν θα επιτρέψουν στον Οικουμενισμό να αψηφήσει αυτήν την γνώση. Και η θέση τους αυτή δεν είναι μια αρνητική θέση. Αντιθέτως, προέρχεται από την αγάπη τους προς το Χριστό, από την αγάπη τους προς την Εκκλησία, από την αγάπη τους προς την Αλήθεια, και

από την αγάπη τους για όσους είναι μέσα και έξω από την Εκκλησία.

Με αγάπη απορρίπτομε τον οικουμενισμό, επειδή θέλομε να προσφέρομε στους ετερόδοξους ακριβώς εκείνο, που ο Κύριος εχάρισε πλούσια σε όλους εμάς μέσα στην Αγία Ορθόδοξη Εκκλησία, δηλαδή την ευκαιρία να γίνουν μέλη του Σώματος του Χριστού, «τέκνα Φωτός» και «κληρονόμοι της Βασιλείας, ήν ο Κύριος επηγγείλατο τοις αγαπώσιν Αυτόν».

Ιερά Μονή Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου

Powered by active³ CMS - 12/8/2009 10:12:36 μμ